

LUSINDA
RAJLI

Mesečeva
SESTRA

Tigina priča

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucinda Riley

THE MOON SISTER

Copyright © Lucinda Riley, 2018

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Džeklin,
prijateljici, pomoćnici i sestri u drugom životu*

Budi ona promena koju želiš da vidiš u svetu.

MAHATMA GANDI

Likovi

ATLANTIDA

Tata Solt – *poočim sedam sestara (počivši)*

Marina (Ma) – *starateljka sestara*

Klaudija – *kućedomaćica u Atlantidi*

Georg Hofman – *advokat Tate Solta*

Kristijan – *skiper*

SESTRE D'APLIJEZ

Maja

Ali (Alkiona)

Zvezda (Asteropa)

KeKe (Keleno)

Tigi (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

Tigi

Invernes, Škotska

Novembar, 2007.

Evropski jež
(Erinaceus europaeus)
„Hočiviči“ na angloromskom

1

„Sećam se tačno gde sam bio i šta sam radio kad sam čuo da mi je otac umro.“

„I ja se sećam gde sam bila kad se to meni dogodilo.“

Prodoran pogled Čarlija Kineirda pao je na mene.

„I? Gde ste bili?“

„U Margaretinom skloništu za divlje životinje, iskopavala sam jelenji izmet. Zaista bih volela da je bila neka lepša scena, ali nije. U stvari, u redu je. Mada...“ Progutala sam knedlu u grlu i zapitala se kako je, za ime sveta, ovaj razgovor – ili, tačnije, *razgovor za posao* – skrenuo na smrt Tate Solta. Sedela sam u tome času u zagušljivoj bolničkoj kantini, naspram doktora Čarlija Kineirda. Još kad je ušao, zapazila sam kako je njegovo prisustvo privuklo pažnju. Ne samo zbog toga što je bio upadljivo zgodan, onako vitak i elegantne građe, u dobro skrojenom sivom odelu, s talasastom tamnokostenjastom kosom, već i zato što je jednostavno posedovao prirodni autoritet. Nekoliko članova bolničkog osoblja, koji su sedeli malo dalje i pili kafu, podigli su pogled i s poštovanjem mu klimnuli glavom dok je prolazio. Kad je stigao do mene i pružio ruku da me pozdravi, mali električni šok mi je prostrujao telom. Sada, dok je sedeo

naspram mene, gledala sam te duge prste kako se neumorno igraju s pejdžerom koji je ležao među njima, i otkrivaju nervoznu energiju ispod površine.

„Mada’ šta, gospođice D’Aplijez?“, podstakao me je Čarli, glasom u kom se čulo blago škotsko brujanje. Shvatila sam da očigledno nije spreman da me pusti sa udice na koju sam se upravo sama upecala.

„Hmmm... Jednostavno nisam sigurna da je Tata mrtav. Hoću reći, naravno da *jeste*, jer ga nema i jer nikad ne bi lažirao svoju smrt ili nešto slično – znao bi koliko bola time nanosi svim svojim kćerima – ali jednostavno ga sve vreme osećam oko sebe.“

„Ako vam je to neka uteha, mislim da je ta reakcija savršeno normalna“, odvratio je Čarli. „Mnogi ožalošćeni srodnici s kojima sam razgovarao kažu da osećaju prisustvo svojih voljenih i nakon što su umrli.“

„Naravno“, kazala sam, osetivši izvesnu snishodljivost u njegovim rečima, mada sam morala da uzmem u obzir da razgovaram s lekarom – nekim ko svakodnevno ima posla sa smrću i voljenima koje umrli ostavljaju iza sebe.

„Stvarno čudno“, uzdahnuo je i podigao pejdžer s melaminskog stola, pa počeo da ga okreće i okreće u rukama. „Kao što sam upravo rekao, i meni je otac nedavno umro, i proganja me nešto što mogu opisati samo kao košmarne vizije u kojima zapravo *ustaje iz groba!*“

„Znači niste bili bliski?“

„Nismo. Bio mi je biološki otac, ali tu je naš odnos počeo i tu se završio. Vi ste sa svojim očigledno bili.“

„Da, mada je, paradoksalno, on usvojio moje sestre i mene, tako da među nama nema nikakve biološke veze. Ali nisam ga mogla voleti više nego što sam ga volela. Zaista je bio neverovatan.“

Čarli se na ovo osmehnuo. „Dakle, to onda sasvim sigurno dokazuje da biologija ne igra glavnu ulogu u tome hoćemo li se slagati s roditeljima. To je lutrija, zar ne?“

„U stvari, mislim da nije“, odvrtila sam, odlučivši da mogu da budem samo ono što jesam, pa čak i na razgovoru za posao. „Mislim da smo dati jedni drugima s razlogom, bilo da smo u krvnom srodstvu ili ne.“

„Mislite da je sve sudbinski predodređeno?“ Podigao je obrvu cinično.

„Da, ali znam da se većina ljudi ne bi s tim složila.“

„Uključujući i mene, bojim se. Kao kardiohirurg, svakodnevno moram da se bavim srcem, koje svi izjednačavamo sa emocijama i dušom. Ja sam, nažalost, prisiljen da ga vidim kao grudvu mišića – a pritom još i neispravnu. Obrazovan sam da svet gledam kao naučnik.“

„Mislim da u nauci ima mesta za duhovno“, usprotivila sam se. „I ja sam prošla kroz strogo naučno školovanje, ali ima toliko toga što nauka još nije objasnila.“

„U pravu ste, ali...“ Čarli je pogledao na sat. „Izgleda da smo potpuno skrenuli s puta, a za petnaest minuta moram biti na klinici. Zato izvinite što se vraćam na posao, ali koliko vam je Margaret ispričala o posedu Kineird?“

„Da se prostire na više od sto pedeset kvadratnih kilometara netaknute prirode i da tražite nekoga ko se razume u životinje ovoga kraja, naročito divlje mačke.“

„Da. Pošto je moj otac preminuo, posed Kineird će preći na mene. Tata ga je godinama koristio kao svoje lično igralište: lovio je, pucao, pecao i ispijao lokalne destilerije, bez ikakve ekološke svesti. Da budem iskren, nije samo on za to kriv – njegov otac i brojni rođaci pre njega su, za poslednjih sto godina, rado primali novac od onih koji su eksploitalisali šume radi brodogradnje. Dozvolili su da se pred njihovim očima poseku velike površine šuma kaledonijskog bora. Tad u tome nisu

videli ništa loše, ali smo u ova prosvetljena vremena promišljeni. Svestan sam toga da će biti nemoguće potpuno vratiti sat unazad, svakako ne dok sam živ, ali spreman sam da počnem. Imam najboljeg upravnika imanja u Škotskim visovima, da rukovodi projektom ponovnog pošumljavanja. Osim toga, sredili smo lovačku kuću u kojoj je tata živeo, da bismo je izdavalili gostima koji žele da udahnu svež planinski vazduh i učestvuju u organizovanom lovu.“

„U redu“, kazala sam, pokušavši da suspregnem drhtaj.

„Očigledno ne odobravate odstrel?“

„Ne, ne mogu da se složim sa ubijanjem nevinih životinja. Ali shvatam zašto je neophodno“, žurno sam dodala. Najzad, kazala sam sebi, prijavila sam se za posao na posedu u Škotskim visovima, gde je odstrel jelena ne samo standardna praksa već i zakonska obaveza.

„S vašim iskustvom, uveren sam da znate da su ljudi uništili čitavu prirodnu ravnotežu u Škotskoj. Nema prirodnih grabljivaca kao što su vukovi ili medvedi, koji bi držali pod kontrolom populaciju jelena. Danas je taj zadatak na nama. Barem možemo da ga obavimo što je humanije moguće.“

„Znam, mada moram biti potpuno iskrena i reći da nikad nisam bila u stanju da pomažem u organizaciji odstrela. Navikla sam da štitim životinje, ne da ih ubijam.“

„Shvatam vaša osećanja. Pogledao sam vašu poslovnu biografiju i veoma je impresivna. Osim što ste, kao najbolja u klasi, diplomirali zoologiju, još ste i specijalizirali konzervaciju?“

„Da, tehnička strana mojih studija – anatomija, biologija, genetika, obrasci ponašanja autohtonih životinjskih vrsta i tako dalje – bila mi je od neprocenjive vrednosti. Izvesno vreme sam radila u istraživačkom odeljenju Zoološkog vrta *Servion*, ali ubrzo sam shvatila da me više zanima praktična pomoć životinjama nego da ih proučavam sa odstojanja i analiziram njihovu DNK u petrijevoj šolji. Jednostavno... jednostavno posedujem

prirodno saosećanje prema njima jer su i oni od krvi i mesa, i mada nisam prošla veterinarsku obuku, izgleda da imam dara da ih lečim.“ Slegla sam ramenima nesigurno, postidjena što se hvališem.

„Margaret se odista veoma pohvalno izrazila o vašim veštinama. Kazala mi je da ste se starali o divljim mačkama u njenom skloništu.“

„Da, obavljala sam svakodnevne zadatke, ali Margaret je zapravo pravi ekspert. Nadale smo se da će se mačke ove sezone pariti u okviru programa obnove divljih životinja, ali sad se sklonište zatvara i životinje će biti prebačene u drugi dom, pa se to najverovatnije neće dogoditi. Divlje mačke su neverovatno ćudljive.“

„To mi kaže i Kal, upravnik mog imanja. Nije nimalo srećan što ćemo usvojiti divlje mačke, ali one su endemska škotska vrsta i veoma su retke, pa osećam da mi je dužnost da učinim sve što je u mojoj moći da ih spasem. A ako iko može da pomogne mačkama da se prilagode promeni staništa, onda ste, po Margaretinom mišljenju, to vi. I zato, jeste li zainteresovani da dođete gore s njima na nekoliko nedelja i pomognete da se smeste?“

„Jesam, mada samo divlje mačke zapravo neće iziskivati posao s punim radnim vremenom, kad ih prebacimo. Ima li još nešto što bih mogla da radim?“

„Da budem iskren, Tigi, do sada nisam imao mnogo prilika da detaljno razmišljam o planovima za budućnost poseda. Pored mog posla ovde i obaveza oko ostavinske rasprave otkad mi je otac preminuo, svega mi je preko glave. Ali pošto ćete vi biti s nama, voleo bih kad biste mogli da proučite teren i procenite koliko je pogodan za druge autohtone životinjske vrste. Razmišljao sam o tome da nastanim crvene vevice i ovdašnje planinske zečeve. Takođe, ispitujem mogućnosti za razmnožavanje divljih svinja i elkova, kao i da ponovo nastanim divljeg lososa u potocima i jezerima, da napravim slapove

za losose i podstaknem mrešćenje. S obzirom na resurse, ima mnogo potencijala.“

„U redu, sve to zvuči interesantno“, složila sam se. „Mada moram da vas upozorim da mi ribe nisu specijalnost.“

„Svakako. A ja moram da upozorim *vas* da su realna finansijska sredstva koja mogu da ponudim samo osnovna dnevnicica sa smeštajem i hranom, ali bio bih vam zahvalan za svu pomoć koju možete da mi pružite. Koliko god da volim posed Kineird, on iziskuje mnogo vremena i postavlja velike zahteve.“

„Sigurno ste znali da će posed jednog dana biti vaš?“, usudila sam se da primetim.

„Jesam, ali sam istovremeno mislio da je tata od onih koji će gurati večno. Tako je i on mislio. Čak se nije potrudio ni da sačini testament, pa je umro bez tog dokumenta. Iako sam njegov jedini nasljednik i sve predstavlja samo formalnost, to je dodatna gomila papirologije koja mi nije bila potrebna. Uglavnom, sve će biti sređeno do januara, tako mi kaže moj advokat.“

„Kako je umro?“, upitala sam.

„Igrom sudbine, pao je mrtav usled srčanog udara i prebacili su ga helikopterom ovamo kod mene“, uzdahnua je Čarli. „Do tada nas je već bio napustio, odleteo je na nebo u oblaku alkoholnih isparenja viskija, kao što je kasnije pokazala obdukcija.“

„Mora da vam je teško palo“, rekla sam, lecnući se na tu pomisao.

„Bio je to šok, da.“

Posmatrala sam ga kako ponovo uzima pejdžer, odajući unutarnji nemir.

„Možete li prodati posed ako ga ne želite?“

„Da prodam posed koji je tri stotine godina u vlasništvu Kineirda?“ Zakolutao je očima i nasmejao se. „Svi porodični duhovi bi me doživotno proganjali! A ako ni zbog čega drugog, moram da pokušam bar da ga sačuvam za Zaru, moju kćer. Ona strastveno voli to mesto. Ima šesnaest godina i sutra bi

napustila školu i došla u Kineird da tu stalno radi. Rekao sam joj da najpre mora da završi školovanje.“

„Shvatam.“ Iznenađeno sam pogledala Čarlija i odmah prilagodila svoje viđenje tog čoveka novoj informaciji. Nije izgledao kao da ima decu uopšte, a kamoli dete od šesnaest godina.

„Ona će biti sjajna gospodarica imanja kad bude starija“, nastavio je Čarli, „ali želim da najpre malo živi – da pohađa univerzitet, putuje svetom i uveri se da zaista želi da se posveti porodičnom imanju.“

„Ja sam znala šta želim od svoje četvrte godine, kad sam gledala dokumentarac o tome kako slonove ubijaju radi slonovače. Nisam uzela uobičajenu pauzu od godinu dana – otišla sam pravo na univerzitet. Jedva da sam uopšte putovala“, kazala sam sležući ramenima, „ali ništa se ne može porediti sa sticanjem iskustva u poslu.“

„To i Zara meni stalno govori.“ Čarli mi se jedva primetno osmehnuo. „Imam osećaj da ćete se vas dve vrlo dobro slagati. Trebalo bi, naravno, da odustanem od svega ovoga“ – pokretom ruke je obuhvatio okruženje – „i da posvetim život imanju dok ga Zara ne preuzme. Problem je u tome što, dok posed ne bude u boljem stanju, nemam finansijsko pokriće da prekinem sa svojom profesijom. A među nama rečeno, nisam čak ni siguran u to da li sam stvoren za seoskog lerda.“ Ponovo je pogledao na sat. „U redu, moram sad da idem, ali ako ste zainteresovani, najbolje je da posetite Kineird i da sami sve vidite. Gore još nije pao sneg, ali ga očekujemo uskoro. Morate znati da je veoma udaljeno.“

„Živim s Margaret u njenoj zabačenoj kući“, naglasila sam.

„Margaretina kuća je Tajms skver u poređenju s Kineirdom“, odvratio je Čarli. „Daću vam broj telefona Kala Makenzija, upravnika moga imanja, kao i broj fiksnog telefona u lovačkoj kući. Ako ostavite poruku na oba, jednu će sigurno primiti i javiće vam se.“

„U redu. Ja...“

Zvučni signal Čarlijevog pejdžera prekinuo mi je lanac misli.

„Dobro, stvarno moram da idem.“ Ustao je. „Pošaljite mi imejl ako imate još pitanja i da me obavestite kad krećete za Kineird, pa ću pokušati da vam se tamo pridružim. I molim vas, razmislite ozbiljno o ovom. Zaista ste mi potrebni. Hvala vam što ste došli, Tigi. A sad, doviđenja.“

„Doviđenja“, odgovorila sam, a potom gledala za njim kako odlazi između stolova, ka izlazu. Bila sam neobično ushićena jer sam osetila stvarnu povezanost s njim. Čarli mi je delovao prisno, kao da ga znam oduvek. A pošto verujem u reinkarnaciju, verovatno ga i *znam*. Sklopila sam oči na sekundu, da razbistrim misli i pokušam da se usredsredim na to koji osećaj u meni pobuđuje kad pomislim na njega, i rezultat me je šokirao. Nije bila posredi toplina prema nekom ko bi mogao da mi predstavlja očinsku figuru poslodavca, već je reagovao sasvim drugi deo mene.

Ne! Otvorila sam oči i pošla. *On ima kćer tinejdžerku, što znači da je od mene stariji mnogo više nego što izgleda, i verovatno je oženjen,* prekorila sam sebe dok sam koračala kroz jarko osvetljene bolničke hodnike, pa izašla napolje u maglovit novembarski dan. Već je počeo da pada mrak na Invernes, iako je tek bilo prošlo tri po podne.

Dok sam čekala autobus koji će me odvesti na železničku stanicu, drhtala sam – da li od hladnoće ili od uzbuđenja, nisam znala. Znala sam samo da sam instinktivno zainteresovana za taj posao, koliko god on bio privremen. Stoga sam našla telefonski broj koji mi je dao Čarli, izvadila svoj mobilni i pozvala Kala Makenzija.

„Dakle“, kazala mi je Margaret te večeri, kad smo, kao i obično, sele ispred vatre da popijemo po čašu kakaoa. „Kako je prošlo?“

„U četvrtak idem da vidim posed Kineird.“

„Dobro.“ Njene jarkoplave oči sinule su kao laserski zraci na izboranom licu. „Šta misliš o lerdu, ili lordu kao što kažu Englezi?“

„Bio je vrlo... prijatan. Da, fini čovek“, kazala sam. „Ni nalik onome što sam očekivala“, dodala sam, u nadi da nisam pocrvenela. „Mislila sam da će biti mnogo stariji. Možda i bez kose i s velikim trbuhom od viskija.“

„Aj“, nasmejala se Margaret, čitajući mi misli. „Naočit je, ne može se poreći. Poznajem Čarlija još otkad je bio dete; moj otac je radio za njegovog dedu u Kineirdu. Bio je sladak dečko, mada smo svi znali da greši kad se oženio onom svojom ženom. A bio je i premlad.“ Margaret je prevrnula očima. „Njihova kći Zara je draga devojkica, ali malo neobuzdana, upozoravam te, no nije joj bilo lako u detinjstvu. Dakle, pričaj mi šta ti je još Čarli rekao?“

„Osim toga što ću se starati o mačkama, želi da istražim kojim bi autohtonim životinjskim vrstama mogao da nastani imanje. Iskreno rečeno, ne izgleda mi naročito... organizovano. Mislim da će to biti privremen posao, dok se mačke ne prilagode.“

„Pa, čak i ako je nakratko, živeći i radeći na posedu kao što je Kineird mnogo ćeš naučiti. Možda ćeš tamo početi da shvataš da ne možeš spasiti svako stvorenje koje ti je povereno da brineš o njemu. A to se odnosi i na ranjene ljude“, dodala je sa smeškom. „Moraš naučiti da prihvatiš da životinje i ljudi imaju svoju sudbinu. Ti možeš samo da daš sve od sebe i ništa više.“

„Nikad neću očvrnuti pred prizorom životinjske patnje, Margaret. Znaš da neću.“

„Znam, draga, i zbog toga i jesi tako posebna. Ti si jedna mala mršavica s velikim srcem, ali pazi da ga ne iscrpiš tolikim emocijama.“

„A kakav je Makenzi?“

„Oh, Kal izgleda pomalo grubo, ali je ispod toga prava duša. To imanje mu je u krvi i od njega ćeš mnogo naučiti. Osim toga, ako to ne prihvatiš, kuda ćeš? Znaš da ćemo i ja i životinje do Božića otići odavde.“

Zbog teškog artritisa, Margaret će se konačno preseliti u Tejn, gradić udaljen četrdeset pet minuta vožnje od te vlažne, trošne seoske kuće u kojoj smo stanovale. Margaret i njene razne životinje živele su poslednjih četrdeset godina na osam hektara zemljišta na obali Dornok firta.

„Zar nisi tužna što odlaziš?“, ponovo sam je upitala. „Da sam na tvom mestu, plakala bih dan i noć.“

„Jesam, Tigi, naravno, ali kao što sam se trudila da te naučim, svemu dobrom jednom mora doći kraj. A ako bude volja Božja, počće nešto novo i bolje. Nema svrhe žaliti za proteklim, jednostavno se moraš spremati za ono što će biti. Već dugo znam da je do ovoga moralo doći, a zahvaljujući tvojoj pomoći, uspela sam da ostanem godinu dana duže. Osim toga, moj novi bungalov ima radijatore koje možeš uključiti kad god hoćeš, i televizijski signal sve vreme!“

Zakikotala se pa mi se široko osmehnula, a ja – koja se dičim prirodnom intuicijom – nisam znala da li je *zaista* srećna zbog budućnosti ili je samo hrabra. Šta god da je bilo u pitanju, ustala sam i prišla da je zagrlim.

„Mislim da si neverovatna, Margaret. Životinje i ti ste me naučile mnogo čemu. Mnogo ćete mi nedostajati.“

„Aj, pa neću ti nedostajati ako prihvatiš posao u Kineirdu. Biću samo niže u dolini, i pri ruci kad god ti bude zatrebao savet u vezi s mačkama. A i moraćeš da dolaziš u posetu Denisu, Ginisu i Batonu, inače ćeš i njima nedostajati.“

Pogledala sam u tri mršava stvorenja koja su ležala ispred vatre: starog žutog mačka s tri noge i dva stara psa. Sve ih je negovala i oporavila Margaret kad su bili mladunci.

„Otići ću gore da vidim Kineird, pa ću onda odlučiti. Inače idem kući, u *Atlantidu*, za Božić, pa ću razmisliti. Hoćeš li da ti sad pomognem da legneš pre nego što pođem gore?“

Bilo je to pitanje koje sam svake noći postavljala Margaret, i ona mi je odgovorila uobičajeno ponosno.

„Ne, još malo ću posedeti uz vatru, Tigi.“

„Lepo spavaj, draga Margaret.“

Poljubila sam je u obraz nalik pergamentu, a onda pošla neravnim drvenim stepeništem u svoju sobu. Nekad je ta soba pripadala Margaret, sve dok joj penjanje stepenicama svake noći nije postalo previše naporno. Premestila je krevet u prizemlje, u dnevnu sobu, pa se ispostavilo da je možda i dobro što nikad nije bilo dovoljno novca da se napravi kupatilo na spratu, jer je toalet i dalje bio u ledenoj pomoćnoj zgradi samo nekoliko metara od prostorije koju je sad koristila kao spavaću sobu.

I dok sam, kao i obično, skinula sa sebe dnevnu odeću i navukla slojeve odeće za spavanje, pa legla među hladne čaršave, tešilo me je što sam donela pravu odluku kad sam rešila da dođem ovamo, u ovo prihvatilište. Kao što sam rekla Čarliju Kineirdu, nakon šest meseci na istraživačkom odeljenju Zoološkog vrta *Servion* u Lozani, shvatila sam da želim da se staram o životinjama i da ih štitim. I tako sam se javila na oglas koji sam videla na internetu, i došla u trošnu seosku kuću pored loha da pomognem starici sa artritismom u njenom prihvatilištu za divlje životinje.

Veruj svojim instinktima, Tigi, nikad te neće izneveriti.

To mi je Tata Solt mnogo puta rekao. „Treba živeti intuitivno, život je telo s primesama logike. Ako naučiš da koristiš i jedno i drugo i da ih dovedeš u ravnotežu, svaka tvoja odluka biće ispravna“, dodao je, dok smo stajali u njegovom vrtu u *Atlantidi* i gledali kako se nad Ženevskim jezerom podiže pun mesec.

Sećam se kako sam mu pričala da mi je san da jednog dana odem u Afriku, da radim s neverovatnim stvorenjima u njihovom prirodnom staništu, radije nego iza rešetaka.

Noćas, kad sam sklupčala nožne prste na delu kreveta koji sam ugrejala kolenima, shvatila sam koliko sam daleko od ostvarenja tog sna. Staranje o četiri škotske divlje mačke ne može se smatrati baš vrhom lige.

Ugasila sam svetlo, i ležala sam i razmišljala o tome kako su me sestre zadirkivale da sam duhovna „pahuljica“* naše porodice. Ne mogu im zameriti jer, kad sam bila mala, nisam shvatala da sam „drugačija“, pa sam otvoreno govorila o svemu što vidim i osećam. Jednom, kad sam bila sasvim mala, kazala sam svojoj sestri KeKe da ne treba da se penje na svoje omiljeno drvo jer sam videla kako je pala s njega. Ona mi se smejala, ne baš ljubazno, i kazala mi da će se penjati na njega sto puta i da sam šašava. A onda, kad je posle pola sata *stvarno* pala, odvrćala je pogled od mene, postićena time što se moje predskazanje obistinilo. Od tada sam naučila da je najbolje držati jezik za zubima kad „znam“ nešto. Baš kao što sam znala da Tata Solt nije mrtav...

Da jeste, znala bih kad je njegova duša napustila zemlju. A nisam osetila ništa, samo krajnji šok na vest koju mi je saopštila moja sestra Maja. Bila sam potpuno nepripremljena, nisam osetila nikakvo „upozorenje“ da se sprema nešto loše. Dakle, ili su moje duhovne antene bile neispravne ili sam bila u stanju poricanja jer nisam mogla podneti da prihvatim istinu.

U mislima sam se vratila na Čarlija Kineirda i onaj neobični razgovor za posao koji sam vodila toga dana. Ponovo mi se javio onaj nepristojni treptaj u stomaku dok sam prizivala sliku onih uznemirujuće plavih očiju i vitkih šaka s dugim, osetljivim prstima koji su spasili toliko života...

„Bože, Tigi! Priberi se“, promrmljala sam samoj sebi. Možda je to zato što živim tako izolovano – ne dešava se baš da svaki

* Engl.: *Snowflake*, neologizam za osobu koja za sebe misli da je nešto posebno i koja je preosetljiva. (Prim. prev.)

dan kucaju na vrata privlačni, inteligentni muškarci. Osim toga, Čarli Kineird je sigurno najmanje deset godina stariji od mene...

Nakon tri dana, sišla sam u Tejnu iz malog voza s dva vagona i pošla prema starom, olupanom lendroveru – jedinom vozilu koje sam videla ispred glavnog ulaza male stanice. Muškarac na vozačkom sedištu je spustio prozor.

„Jeste li vi Tigi?“, upitao me je s jakim škotskim akcentom.

„Da. Jeste li vi Kal Makenzi?“

„Taj sam. Uskačite.“

Poslušala sam ga, ali nisam mogla da zatvorim vrata za sobom.

„Podignite ih pa onda zalupite“, posavetovao me je Kal.

„Ova kanta je videla i bolje dane, kao većina stvari u Kineirdu.“

„Iznenada se iza mene začuo lavež, pa sam se okrenula i ugledala džinovskog škotskog hrta kako sedi na zadnjem sedištu. Pas je proturio glavu napred da mi onjuši kosu, a onda me hrapavim jezikom liznuo po licu.“

„Oh, Tistl, na mesto, momče!“, naredio je Kal.

„Ne smeta mi“, kazala sam i pružila ruku nazad da počešem Tistla iza ušiju, „volim pse.“

„Aj, ali nemojte da ga razmazite, on je pas koji ima svoj posao. Dobro, krećemo.“

Posle nekoliko pokušaja da upali motor, Kal je pokrenuo vozilo pa smo pošli kroz Tejn – gradić sav od turobnog sivog škriļjca – koji je bio središte velike seoske opštine i u kojem se nalazio jedini pristojan supermarket u toj oblasti. Urbano okruženje ubrzo je nestalo i vozili smo se zavojitim putem između blagih brežuljaka obraslih vresom i istačkanih kaledonijskim borovima. Vrhovi bregova bili su zaklonjeni gustom sivom

maglom, a nakon jedne okuke, s desne strane se pojavilo jezero. Na vlažnoj izmaglici izgledalo je kao velika siva bara.

Zadrhtala sam uprkos Tistlu – koji je odlučio da rundavu sivu glavu stavi na moje rame – i njegovom vrućem dahu koji mi je grejao obraz, pa sam se setila onog dana kad sam stigla na aerodrom u Invernesu, pre skoro godinu dana. Bila sam ostavila vedro plavo švajcarsko nebo i planinske vrhove naspram *Atlantide* tek poprašene prvim snegom, da bih se obrela u sumornoj kopiji istog pejzaža. Dok me je taksi vozio ka Margaretinoj kući, iskreno sam se pitala šta sam to, za ime sveta, uradila. Godinu dana kasnije, pošto sam doživela u Škotskim visovima sva četiri godišnja doba, znala sam da će, kad dođe proleće, brda oživeti od nežnoljubičastog vresa, i da će loh blistati, spokojno modar pod dobronamernim škotskim suncem.

Kradomice sam gledala vozača: krupan, dobro građen muškarac crvenih obraza i proređene riđe kose. Velike šake kojima je držao volan pripadale su čoveku koji ih koristi kao alat: s crnim ispod noktiju, izgrebane i zglavaka crvenih od izloženosti vremenskim prilikama. S obzirom na to da se Kal bavio teškim fizičkim poslom, nagađala sam da je sigurno mlađi nego što izgleda i procenila sam da ima negde između trideset i trideset pet godina.

Kao većina ljudi koje sam ovde upoznala, naviknutih da žive i rade na zemlji, izolovani od ostatka sveta, ni Kal nije mnogo govorio.

Ali dobar je čovek... rekao mi je unutarnji glas.

„Koliko dugo radite na Kineirdu?“, prekinula sam tišinu.

„Otkad sam bio mali. Moji otac, deda, praded a i čukundeda su pre mene radili isto. Izlazio sam s tatom čim sam prohodao. Od tada su se, bogami, vremena promenila. Promene donose probleme. Beril nije presrećna što će na njenu teritoriju navaliti gomila Sasenaha.“

„Beril?“, upitala sam.

„Domaćica u lovačkoj kući Kineird. Radi tamo više od četres' godina.“

„A 'Sasenah'?“

„Englezi; gomila nadmenih bogataša preko granice dolazi ovamo da provede ovde Hogmenej*. I Beril nije srećna. Vi ste prva gošća otkad je kuća renovirana. Za to je bila zadužena lerdova supruga i ni na čemu nije štedela. Mora da su samo zavese koštale više hiljada.“

„Pa, nadam se da se nije deranzirala zbog mene. Ja sam navikla na jednostavne uslove“, kazala sam, da Kal ne bi pomislio da sam neka razmažena princeza. „Treba da vidite Margaretinu kuću.“

„Aj, video sam je mnogo puta. Ona je rođaka moje rođake, pa smo u daljnem srodstvu. Ovde su svi neki rod.“

Ponovo smo začutili kad je Kal naglo skrenuo levo, pored male ruševne kapele s pohabanim znakom „Na prodaju“ ukri-vo prikucanim na jedan zid. Put se sužavao i sad smo se vozili otvorenim seoskim predelom, s omalterisanim zidovima od naslaganog kamenja sa obe strane puta, kako bi stoka ostala iza njih, bezbedna.

U daljini, videla sam sive oblake navučene na planinske vrhove. Sporadično se sa obe strane pojavljivala poneka farma, s perjanicama dima što se izvija iz dimnjaka kamenih kuća. Brzo je padao mrak dok smo se vozili, a put je postao izlokani i pun rupa. Činilo se da na starom lendroveru uopšte nema amortizera dok je Kal vozio preko uskih lučnih mostova iznad brzih potoka s virovima i vodom što se penila oko stenja koje je štrčalo, i tekla naniže, što je značilo da se vozimo uzbrdo.

„Koliko još?“ upitala sam, pa pogledala na sat i shvatila da smo izašli iz Tejna pre jednog časa.

„Sad nije daleko“, rekao je Kal dok smo naglo skretali desno, a put je postao obična staza od tucanika, s varljivim rupama,

* Škotski naziv za dan uoči Nove godine. (Prim. prev.)

tako dubokim da je blato iz njih prskalo čak po prozorima. „Eno pred nama je ulaz na imanje.“

Kad su pored nas promakla dva stuba osvetljena farovima, zažalila sam što nisam stigla ranije, dok je dan, kako bih se mogla orijentisati.

„Skoro smo stigli“, uveravao me je Kal dok smo skretali i poskakivali po džombastom putu. Kad je lendrover krenuo uz strminu, točkovi su se napregnuti kao da se upinju da ne skliznu na mokrom šljunku. Kal je konačno zaustavio kola i motor je zadrhtao pa se umirio.

„Dobro došli u Kineird“, izjavio je kad mi je otvorio vrata da izađem. Zapazila sam da se kreće lako s obzirom na to koliko je krupan. Zaobišao je džip, otvorio vrata i pružio mi ruku da mi pomogne.

„Mogu, hvala“, insistirala sam i iskočila, pa odmah završila u lokvi. Tistl je iskočio pored mene i prijateljski me liznuo, a onda se udaljio njušeći po prilazu, očigledno zadovoljan što se vratio na poznatu teritoriju.

Podigla sam pogled i na mesečini ugledala oštre obrise Kineird lodža, sa strmim krovovima i visokim dimnjacima što su bacali senke u noći, i s toplom svetlošću iza kliznih prozora koji su izvirivali iz debelih zidova od škrljca.

Kal je izvadio moju putnu torbu pozadi iz lendrovera, a onda me poveo oko lodža, ka zadnjim vratima.

„Ulaz za posluđu“, promrmljao je, čisteći čizme o otirač pred vratima. „Glavni ulaz koriste samo lerd, njegova porodica i pozvani gosti.“

„U redu“, kazala sam dok smo ulazili, pa me je dočekala prijatna navala vrućeg vazduha.

„Ovde je kao u furuni“, požalio se Kal dok smo koračali hodnikom koji je jako mirisao na svežu farbu. „Lerdova supruga je uvela luksuzni sistem grejanja, a Beril još nije naučila kako da upravlja njime. Beril!“, viknuo je dok me je uvodio u veliku,

ultramodernu kuhinju, osvetljenu brojnim lampama ugrađenim u plafon. Zatreptala sam da mi se oči prilagode dok sam prelazila pogledom po blistavom središnjem kuhinjskom elementu, po nizu sjajnih plakara na zidu i rernama koje su mi izgledale kao poslednja reč tehnike.

„Ovo je veoma otmeno“, kazala sam Kalu.

„Aj, odista jeste. Trebalo je da vidite ovu prostoriju pre no što je stari lerd umro; mislim da je bilo stogodišnje prljavštine, kao i velika porodica miševa. Ali, da vam kažem, ništa to neće vredeti ako Beril ne nauči da rukuje ovim novim šporetima. Kuvala je na starom šporetu na drva sve vreme koliko je ovde, a za ova dva ti je potrebna diploma iz kompjuterskih nauka.“

Dok je Kal govorio, ušla je elegantna, vitka žena sa snežnobelom kosom uvijenom u punđu na potiljku. Osetila sam kako me procenjuju njene plave oči, iznad nosa povijenog kao u jastreba, na duguljastom i uglastom licu.

„Gospođica D’Aplijez, pretpostavljam?“, kazala je uzdržanim glasom s blagim nagoveštajem škotskog akcenta.

„Da, ali molim vas, zovite me Tigi.“

„Isto tako i mene ovde svi zovu Beril.“

Pomislila sam koliko me je to ime zavaralo. Zamišljala sam ženu materinskog tipa s prezrelim grudima, crvenih obraza i sa šakama grubim i velikim kao tiganji kojima svakodnevno žonglira. Ne ovu naočitu, strogu ženu u besprekornoj crnoj haljini kućedomačice.

„Hvala vam što ste me primili da prenoćim. Nadam se da vam to ne zadaje suviše posla budući da ste već veoma zauzeti“, kazala sam, uz osećaj da mi se jezik vezao, kao dete koje se obraća direktorki škole. Beril je zračila autoritetom koji je jednostavno zahtevao poštovanje.

„Jeste li gladni? Skuvala sam supu – a to je otprilike sve što sa sigurnošću umem da priprelim dok ne dokučim programe novih šporeta.“ Uputila je sumoran smešak Kalu. „Lerd

mi je rekao da ste vegan. Hoće li biti dovoljna šargarepa s korijanderom?“

„Savršeno, hvala vam.“

„E pa, ostavljam vas onda“, rekao je Kal. „Moram da skuvam u šupi neke jelenje glave od jučerašnjeg lova. Laku noć, Tigi, lepo spavajte.“

„Hvala, Kal, i vi takođe“, odvrátila sam, obuzdavajući mučninu zbog njegovih poslednjih reči.

„U redu, onda ću vas povesti gore u vašu sobu“, kazala je Beril žustro, dajući mi znak rukom da pođem za njom. Na kraju hodnika, skrenule smo u veliko predvorje s podom od kamenih ploča i impresivnim kamenim kaminom, nad kojim je bila okačena glava jelena s veličanstvenim rogovima. Povala me je uz stepenice zastrte novom prostirkom, pored zidova s portretima Kineirdovih predaka, pa duž širokog hodnika na spratu, dok nije otvorila vrata iza kojih se ukazala velika spavaća soba u nežnim bež nijansama. Ogroman krevet s četiri stuba i draperijama od crvenog tartana ponosno je dominirao prostorijom, kožne fotelje s mekanim jastučićima bile su smeštene uz kamin, a dve antikne lampe s mesinganim postoljima stajale su na noćnim stočićima od mahagonija uglačanim do visokog sjaja, i blagom svetlošću obasjavale sobu.

„Ovo je divno“, promrmljala sam. „Osećam se kao da sam u hotelu s pet zvezdica.“

„Stari lerd je spavao ovde do svoje smrti. Sad ništa ne bi prepoznao, kažem vam, a posebno ne kupatilo.“ Beril mi je pokretom ruke pokazala vrata sleva. „On ga je koristio kao garderobu. Stavila sam tamo unutra komodu, uza zid. Toalet je, znate, bio na drugom kraju hodnika.“

Beril je duboko uzdahnula, po izrazu njenog lica videla sam da je u mislima u prošlosti – možda u prošlosti za kojom je čeznula.

„Mislila sam da bih vas mogla iskoristiti kao zamorče, da isprobate apartman pa da vidimo ima li kakvih problema, ako nemate ništa protiv“, nastavila je Beril. „Biću vam zahvalna ako upotrebite tuš i obavestite me koliko je vremena potrebno da stigne topla voda.“

„Biće mi zadovoljstvo. Tamo gde trenutno živim, topla voda je retkost.“

„U redu onda, pošto još uvek čekamo da nam restaurater vrati trpezarijski sto, biće najbolje da vam ovamo donesem poslužavnik s hranom.“

„Kako vam je najlakše, Beril.“

Klimnula je glavom i izašla iz sobe. Sela sam na ivicu madraca, koji se ispostavio kao veoma udoban, i pomislila kako ne mogu baš sasvim da dokučim Beril. A ova kuća... luksuz oko mene bio je poslednje što sam očekivala. Konačno sam ustala s kreveta i prišla vratima kupatila da ih otvorim. Unutra sam našla dva lavaboa ugrađena u ormarić s mermernom površinom, kadu na nogicama i tuš-kabinu sa onim velikim kružnim glavama tuša pod koje sam jedva čekala da stanem, nakon Margaretine olubljene emajlirane kade u kojoj sam se kupala mesecima.

„Raj“, prošaputala sam dok sam se skidala, a potom sam provela nepristojno mnogo vremena pod tušem. Kad sam izašla, izbrisala sam se i obukla veličanstveno meki bademantil okačen na zadnjoj strani vrata. Sušeći peškirom svoje neukrotive kovrdže, vratila sam se u sobu baš kad je Beril stavljala poslužavnik na stočić pored kožne fotelje.

„Donela sam vam i domaći sok od zove uz supu.“

„Hvala vam. Uzgred, vruća voda je potekla odmah.“

„Dobro“, odvrtila je Beril. „Onda ću vas ostaviti da jedete. Lepo spavajte, Tigi.“

I to rekavši, hitro je izašla iz sobe.

2

Kroz teške draperije na prozorima nije se probio ni zračak dnevne svetlosti kad sam, pipajući po noćnom stočiću, upalila svetlo da vidim koliko je sati. Iznenadila sam se kad sam videla da je skoro osam – što je bilo pravo izležavanje u krevetu za nekog ko inače ustaje u šest da nahrani životinje. Izašla sam iz velikog kreveta i prišla prozorima da razgrnem zavese, a onda duboko uzdahnula od oduševljenja pred prekrasnim pogledom.

Lodž se nalazio na brdu s pogledom na glen*, s blagom padinom sve do uske, vijugave reke u dnu, da bi se teren odmah na drugoj strani ponovo uzdizao, ka planinskom vencu s belim, kao šećerom posutim, snežnim vrhovima. Čitav predeo je treperio od mraza na tek izašlom suncu, pa sam otvorila sveže ofarban prozor da punim plućima udahnem vazduh Visova. Mirisalo je na čisto – s tek nagoveštajem mirisa jesenje zemlje na kojoj trava i lišće trule kako bi sledećeg proleća nađubрили novo rastinje.

Želela sam samo jedno: da istrčim napolje i izgubim se u čudu prirodne lepote. Navukla sam farmerke i džemper, zatim

* Škotski izraz za uzanu dolinu, nalik klisuri. (Prim. prev.)

obukla skijašku jaknu, stavila vunenu kapu i obula jake čizme, a onda sišla u prizemlje, do glavnog ulaza. Bio je otključan pa sam izašla, uživajući u eteričnom zemaljskom raju koji se pružao preda mnom, čudesno netaknutom ni ljudima ni njihovim nastambama.

„I sve je ovo moje“, prošaputala sam dok sam koračala preko grubih, od mraza krutih vlati travnjaka ispred kuće. Začula sam šuštanje lišća iz pravca drveća s moje leve strane i ugledala mladog srndaća s velikim, šiljatim ušima, dugim trepavicama i crvenkastosmeđim krznom, kako skakuće između stabala. Iako je Margaretino prihvatilište bilo veliko i na najbolji mogući način oponašalo prirodno stanište za jelene koji se oporavljaju, bilo je ograđeno. Ovde u Kineirdu, jeleni su imali na hiljade ari gde mogu da lutaju slobodni i divlji, iako i dalje suočeni s ljudskim predatorima umesto prirodnim neprijateljima iz davnina.

U prirodi ništa nije bezbedno, razmišljala sam, čak ni za ljude – samozvane gospodare zemlje: nadmeni, verujemo da smo nepobedivi. Pa ipak, bezbroj puta sam videla kako jedan moćni nalet vetra poslat od bogova s nebesa može da zбриše na hiljade ljudi u tornadima i uraganima.

Na pola puta nizbrdo, zaustavila sam se uz brzi potok, nadošao od kiše prethodne noći. Udisala sam vazduh i gledala oko sebe.

Da li bih mogla neko vreme živeti ovde?

Da, da, da!, usledio je odgovor iz moje duše.

Međutim, ovakva izolacija je čak i za mene bila ekstremna: Kineird je *zaista* bio drugi svet. Znala sam da bi mi moje sestre kazale da sam luda što želim da budem tako odsečena od sveta, da bi trebalo da provodim više vremena s ljudima – po mogućstvu sa odgovarajućim muškarcima – ali moje srce od toga ne peva. Boravak u prirodi budi u meni osećaj da sam živa, izoštrava mi čula, kao da se uzdižem iznad zemlje i postajem deo univerzuma. Ovde, u Kineirdu, znala sam da ono moje

unutarnje biće, koje sam skrivala od sveta, može da cveta i raste ako se svakog jutra budem budila uz dar te magične klisure.

„Šta misliš o tome da dođem u Kineird, Tata?“, upitala sam nebo iznad sebe, uz grozničavu želju da ostvarim onu vitalnu nevidljivu vezu s čovekom kog sam volela najviše na svetu. Pa opet, reči su otišle u vazduh, i fizički i duhovno, i to me je duboko uznemirilo.

Nekoliko stotina metara od lodža, obrela sam se na steni i zurila naniže, u gusto pošumljenu padinu. Mesto je bilo skrovlito, ali ipak i lako dostupno, što sam otkrila kad sam sišla da ga ispitam. Bilo je savršeno za Moli, Igora, Pouzi i Polsona – to jest one četiri divlje mačke – za njihovo stanište.

Malo sam obilazila mesto, znajući da će im pošumljena padina pružiti osećaj sigurnosti, koja je divljim mačkama potrebna da bi se dovoljno opustile i usudile se da odu dalje i najzad se razmnožavaju. Bilo je samo deset minuta udaljeno od lodža i kućica oko njega – dovoljno blizu da im svakodnevno donosim hranu, čak i u jeku zime. Zadovoljna svojim izborom, vratila sam se uz padinu do neravne, uske staze koja je očigledno služila kao prilaz kroz klisuru.

Onda sam začula zvuk brektanja motora, okrenula se i ugleдалa Kala kako izviruje kroz prozor lendrovera, sa izrazom olakšanja na licu.

„Tu ste, dakle! Gde ste bili? Prošla je već čitava večnost otkad je Beril spremila doručak, ali kad je otišla da vas pozove, vaša soba je bila prazna. Bila je ubeđena da vas je tokom noći ugrabio Maktaviš Bezbrizni, duh koji boravi u Kineird lodžu.“

„O gospode, baš mi je žao, Kale. Bilo je tako lepo jutro pa sam izašla da istražujem. Našla sam savršeno mesto za sklonište za divlje mačke. Eno, tamo dole.“ Pokazala sam rukom niz padinu.

„Onda je vredelo zbuniti Beril i propustiti njen doručak. Osim toga, neće joj ništa faliti da je neko malo prodrma, da

izazove malo uzbuđenja. Znae šta hoću da kažem.“ Kal mi je namignuo dok sam podizala suvozačka vrata da ih zatvorim. „Naravno, problem je u tome što veruje da je *ona* prava gospodarica lodža, a ne mogu poreći da u izvesnom smislu to i jeste. Odvešću vas nazad.“

Tako je i učinio.

„Ovi putevi umeju da budu opasni kad pada sneg“, prokomentarisao je Kal.

„Ceo život živim u Ženevi, ako ništa drugo, navikla sam na vožnju po snegu.“

„Dobro onda, jer ćete ga imati mesecima. Gledajte.“ Kal je pokazao prstom. „Odmah iza onog potocića, onaj brezov šumarak je mesto gde jeleni noću nalaze sklonište.“

„Ne izgleda mi kao da pruža mnogo zaštite“, kazala sam, gledajući čestar s retkim drvećem.

„Aj, u tome i jeste problem. Najveći deo pređašnjih šuma je nestao iz glena. Počinjemo s ponovnim pošumljavanjem, ali moraćemo da ograđujemo jer će jeleni pogrickati sadnice. Lerd je preduzeo ogroman posao. O, Beril, nemoj to da mi radiš.“ Začula se neka škripa dok je Kal ubacivao menjač u brzinu. Vozilo je podrhtavalo i vibriralo nekoliko sekundi, a onda nastavilo ponovo glatko.

„Beril?“, ponovila sam.

„Aj“, nasmejao se, „nazvao sam ga po našoj kućepaziteljki jer je Lendi čvrsta kao stare čizme i uglavnom pouzdana, uprkos štucanju.“

Kad smo se Kal i ja vratili u lodž, detaljno sam se izvinila pravoj Beril zbog toga što sam nestala pre doručka, a potom sam iz osećanja dužnosti prionula na sendviče s mermajtom* koje mi je spremila – „umesto doručka koji niste pojeli“. A zapravo nisam neka obožavateljka mermajta.

* Britanski namaz od kvasca i ekstrakta povrća. (Prim. prev.)

„Mislim da joj se ne sviđam“, promrmljala sam Kalu dok je izlazila iz kuhinje, a on mi je pomogao tako što je pojeo nekoliko sendviča.

„Ah, Tig, ta jadna žena je pod stresom“, rekao je Kal tonom mudraca dok je ogromnom čeljusti uništavao sendviče. „Dakle, koji voz ste nameravali da uhvatite? Ima jedan u pola četiri, ali vi odlučite.“

Razgovor nam je prekinula zvonjava telefona, koja je zatim prestala. Pre no što sam uspela da odgovorim Kalu, u kuhinju je ušla Beril.

„Lerd želi da razgovara s vama, Tigi. Možete li sada?“, upitala me je.

„Naravno.“ Pogledala sam u Kala i slegla ramenima, a onda dugim hodnikom pratila Beril ka sobici koja je očigledno služila kao kancelarija.

„Ostaviću vas samu“, kazala je, pokretom ruke pokazavši slušalicu na stolu. Zatvorila je vrata za sobom.

„Halo?“, rekla sam.

„Halo, Tigi. Izvinite što nisam bio u mogućnosti da vam se pridružim u Kineirdu. Imao sam hitne slučajeve u bolnici.“

„Nema problema, Čarli“, slagala sam, jer sam bila razočarana.

„Dakle, šta mislite o Kineirdu?“

„Mislim... Mislim da je neverovatno, najlepše mesto od svih koje sam ikada videla. Oduzima dah, zaista, Čarli. I, uzgred, mislim da sam našla savršen kutak za divlje mačke.“

„Stvarno?“

„Da.“ Objasnila sam mu gde je to na imanju, kao i razloge takvog mog izbora.

„Ako vi mislite da je pravo, Tigi, onda sam siguran da jeste. A šta je s vama? Da li biste voleli da i vi dođete s njima?“

„Pa... Mnogo mi se sviđa ovde“, kazala sam, osmehujući se. „Štaviše, ne samo da mi se sviđa već obožavam ovo mesto.“

„Dakle, mogli biste tu da živite neko vreme?“

„Da“, odgovorila sam bez zastajanja. „Definitivno.“

„E pa onda, to je... fantastično! Naročito će se Kal oduševiti. Znam da još nismo razgovarali o novcu – ali slažete li se da vam pošaljem imejl? Da bude početni period od tri meseca?“

„Da, u redu je, Čarli. Pročitaću imejl i odgovoriću vam.“

„Odlično. Jedva čekam da vam lično pokažem okolinu sledećeg puta, i nadam se da vas je Beril udobno smestila u lođ.“

„Oh, jeste.“

„Dobro. Onda ću vam poslati imejl i, ako pristanete da dođete i radite u Kineirdu, možda biste mogli da doputujete gore s divljim mačkama početkom decembra?“

„Zvuči savršeno.“

Posle učtivog pozdrava, završila sam razgovor, pitajući se jesam li upravo donela najbolju ili najgoru odluku u životu.

Nakon zahvaljivanja Beril na gostoljubivosti, Kal me je odveo da bacim pogled na rustičnu ali ljupku kućicu koju ću deliti s njim kad stupim na posao. Onda smo ušli u lendrover Beril i krenuli u Tejn, na železničku stanicu.

„Dakle, je l' dolazite s mačkama ili ne?“ upitao me je Kal otvoreno.

„Da, dolazim.“

„Hvala nebesima!“ Kal je lupio šakom po volanu. „Samo su mi još mačke trebale, ionako imam već dovoljno posla.“

„Stići ću s njima u decembru, što znači da treba da počnete s pripremom njihovog skloništa.“

„Aj, a za to će mi trebati da se ozbiljno posavetujem s vama, Tig, ali sjajna vest je što dolazite. Jeste li sigurni da ćete moći da podnesete izolaciju?“ rekao je dok smo se drndali po putu koji nas je vodio sa imanja. „Nije to za svakoga.“

Sunce je izabralo baš taj trenutak da se pojavi iza oblaka, i obasjalo dolinu uvijenu u eteričnu izmaglicu.

„O, da, Kale.“ Nasmešila sam se, osetivši mehuriće uzbude nja u sebi. „Znam da mogu.“

3

Naredni mesec prošao je za tren, bio je to mesec mnogih tužnih rastanaka jer smo se Margaret i ja bolno opraštale od naših voljenih životinja. Jeleni, dve crvene veverice, ježevi, sove i naš jedini preostali magarac prebačeni su u svoje nove domove. Margaret je bila mnogo spokojnija od mene – ja sam isplakala kante suza za svakom životinjom.

„Takav je životni ciklus, Tigi, pun susreta i opraštanja, i bilo bi dobro da to što pre shvatiš“, posavetovala me je.

Usledili su brojni imejlovi i telefonska savetovanja s Kalom o skloništu za divlje mačke, pa je onda angažovao jednu firmu da ga konstruišu.

„Izgleda da ne treba da štedim“, rekao mi je Kal. „Lerd je konkurisao za grant i rešen je da uzgaja te mačke.“

Sa slika koje mi je poslao videla sam da je posredi nešto najmodernije – niz kaveza nalik paviljonima, povezanih uskim tunelima i okruženih drvećem, vegetacijom i iskopanim rupama da mačke mogu da istražuju. Biće ukupno četiri paviljona pa će svaka moći da polaže pravo na svoju teritoriju, a ženke će moći da budu odvojene od mužjaka kad budu skotne.

Pokazala sam fotografije Margaret kad smo, naše poslednje večeri, sele da popijemo po čašu šerija. „Gospode! Tu bi komotno mogli da smeste i žirafe, a ne nekoliko mršavih mačaka“, nasmejala se.

„Čarli je očigledno ozbiljno naumio da sprovede program razmnožavanja.“

„Aj. Pa on je perfekcionista, naš Čarli. Šteta što su mu ukrali njegov san kad je bio tako mlad. Mislim da se od onda nije sasvim oporavio.“

Načuljila sam uši. „Od čega?“

„Ne bi trebalo da ti to pominjem, ali šeri mi je razvezao jezik. Recimo samo da nije imao sreće u ljubavi. Izgubio je devojku zbog drugoga, a onda se zbog toga oženio onom svojom ženom.“

„Jesi li upoznala njegovu ženu?“

„Samo jednom sam je videla, na njihovom venčanju, sad tome ima više od šesnaest godina. Razmenile smo nekoliko reči, ali u suštini nije mi se dopala. Bila je veoma lepa, to jeste, ali baš kao i u bajkama, fizička lepota ne odaje uvek i unutar-nju lepotu, a Čarli je oduvek bio naivan kad su žene u pitanju. Oženio se kad je imao dvadeset jednu godinu, na trećoj godini studija medicine u Edinburgu“, uzdahnula je Margaret. „Već je bila trudna sa Zarom, njihovom ćerkom, znaš. Mislim da je čitav Čarlijev život pre toga bio reakcija na ponašanje njegovog oca. Medicina i brak su mu omogućili da pobegne. Možda je sad došlo Čarlijevo vreme“, kazala je Margaret i popila poslednji gutljaj šerija. „Svakako ga je zaslužio.“

Sutradan ujutru, obletala sam oko zadnjeg dela lendrovera Beril, u kom su bili Moli, Igor, Pouzi i Polson, koji su mijaukali i šištali protestujući što su u kutijama za mačke. Nije bio lak

posao ukrcati ih, moj debeli džemper i debele zaštitne rukavice i ručni zglobovi i ruke pretrpeli su nekoliko dubokih ogrebotina. Iako su škotske divlje mačke otprilike iste veličine i boje kao domaće prugaste mačke, tu se svaka sličnost završava. Nisu slučajno prozване „tigrovima Visova“. Naročito Polson je bio sklon da prvo ujede, a posle postavlja pitanja.

Uprkos njihovoj mrzovoljnoj i često opakoj prirodi, ja sam ih sve volela. Predstavljali su plamičak nade u svetu u kojem je mnogo autohtonih životinjskih vrsta već izumrlo. Margaret mi je rekla da je nekoliko programa za očuvanje prirode u Škotskoj, kako bi ih sprečili da se pare s domaćim mačkama, postavilo sebi za cilj da proizvede čistokrvne mačiće kako bi ih potom naselili u divljini. Kad sam zatvorila vrata i prigušila mačje ozlojeđeno frktanje, osetila sam teret odgovornosti kao čuvarka njihove budućnosti.

Ženka ježa Alis, moj ljubimac – tako nazvana jer je kao beba upala u zečju rupu pa sam je spasila iz čeljusti psa Ginisa – bila je u svojoj kartonskoj kutiji na prednjem sedištu, zajedno s mojim rancem, u kojem je bilo ono malo odeće što sam je imala.

„Spremna da pođemo?“, upitao me je Kal, koji je već sedeo za volanom, nestrpljiv da krene.

„Da“, progutala sam knedlu, znajući da treba da se vratim u kuću i oprostim se od Margaret, što će biti najteži trenutak od svih. „Možeš li me sačekati pet minuta?“

Kal je samo klimnuo glavom, s razumevanjem, a ja sam otrčala u kuću.

„Margaret?! Gde si? Hej!“

Nigde je nije bilo, pa sam izašla da je potražim napolju, i našla je kako sedi na zemlji nasred skloništa za divlje mačke, s Ginisom i Batonom koji su stajali s njene obe strane. Lice joj je bilo zagnjureno u šake i ramena su joj se tresla.

„Margaret?“ Prišla sam joj, kleknula i zagrlila je. „Molim te, ne plači, jer znam da ću onda i ja.“

„Ne mogu da se obuzdam, curo. Trudila sam se da budem hrabra, ali danas...“ Skinula je ruke s lica i videla sam da su joj kapci crveni. „Pa, danas je stvarno završena jedna era, i mačke i ti odlazite.“

Pružila je čvornovatu, artritičnu ruku, od onakvih kakve se u bajkama obično pripisuju vešticama, a zapravo su u njenom slučaju predstavljale suštu suprotnost, čistu dobrotu.

„Bila si mi kao unuka, Tigi. Nikad neću moći da ti se odužim za to što si održavala u životu moje životinje, kad ja više nisam imala snage da to radim sama.“

„Doći ću da te posetim u tvom novom bungalovu, obećavam. Najzad, nismo toliko daleko.“ Privila sam je u zagrljaj i stisnula je poslednji put. „Bilo mi je zadovoljstvo i mnogo sam naučila. Hvala ti, Margaret.“

„Nema na čemu. A kad već pričamo o učenju, postaraj se da posetiš Čilija dok budeš tamo. To je stari Ciganin koji živi na imanju, i pravi je rudnik zlata kad je reč o lekovitom bilju za životinje i ljude.“

„Hoću. Doviđenja zasad, draga Margaret.“ Ustala sam i, znajući da ću i ja zaplakati, hitro pošla prema kapiji. Kraj mene se pojavio Kal.

„Samo se pobrini da te naše mačke dobiju nekoliko koščatih mačića, hoćeš li?!“; doviknula mi je Margaret dok sam, mahnuvši joj poslednji put, ulazila u Beril, a onda pošla ka sledećem poglavlju svog života.

„Ovo je tvoja spavaća soba, Tig“, rekao je Kal i spustio moj ranac na pod.

Prešla sam pogledom po sobici, s niskom tavanicom prošaranom naprslinama nalik venama i s potklobučenim gipsom,

kao da je iscrpljena od držanja krova iznad sebe. Bila je: a) ledeno hladna, i b) spartanska, čak i za uslove na koje sam navikla, ali bar je imala krevet. I komodu s fiokama, na koju sam stavila ježicu Alis, još uvek u njenoj kutiji za put.

„Mogu li da unesem ovamo i njen kavez?“, upitao me je Kal. „Ne mogu da izlazim s njom na kraj u dnevnoj sobi. Ako noću pobegne, mogao bih da je nagazim i greškom je smrskam na putu u klozet! Zar ona ne treba da je u hibernaciji?“

„Bila bi da je u divljini, ali ne smem da rizikujem“, objasnila sam. „Nije dobila dovoljno telesne težine otkad sam je spasila i ne bi preživela zimu. Moram da je držim na toplom i da se postaram da jede.“

Kal je uneo njen kavez i, pošto sam vratila Alis u njen dom i dala joj malo njene omiljene hrane, obuzeo me je takav umor da sam teško sela na krevet, žaleći što ne mogu da legnem na njega.

„Mnogo ti hvala na pomoći, Kale. Ne bih mogla sama da prebacim mačke nizbrdo do skloništa.“

„Aj.“ Kal me je pogledao. „Ti si sićušna vila, zar ne? Sumnjam da bih tražio od tebe da mi pomogneš da popravim ogradu ili nasečem drva za loženje za zimu.“

„Jača sam nego što izgledam“, slagala sam da se odbranim, jer zapravo nisam. Bar ne fizički.

„Aj, pa dobro, siguran sam da imaš druge snage, Tig.“ Pokretom ruke je obuhvatio kućicu. „Ovoj kolibi je potrebna ženska ruka. Ja nemam pojma o tome.“

„Sigurna sam da možemo da je učinimo udobnijom.“

„Hoćeš da pojedеш nešto? U frižideru ima paprikaša od divljači.“

„Ovaj, ne hvala, ja sam zapravo vegan, ako se sećaš...“

„Naravno. Pa dobro.“ Slegao je ramenima, a ja sam zevnula. „Možda ti treba sna.“

„Mislim da je tako.“

„U kupatilu je kada, ako hoćeš da se okupaš. Ti potroši prvu toplu vodu, ja ću sačekati.“

„Stvarno ne treba da se opterećuješ. Sad sam samo za krevet“, odgovorila sam. „Laku noć, Kale.“

„Laku noć, Tig.“

Konačno su se vrata za njim zatvorila, a ja sam se opružila na udoban i dobro ulegnut madrac, pokrila se jorganom i odmah zaspala.

Probudila sam se u šest – kako zbog hladnoće tako i zbog svog unutrašnjeg alarma. Upalila sam svetlo i videla da je napolju još uvek mrkli mrak, a prozorska okna zaleđena.

Nisam morala da se oblačim jer sam i dalje bila u džemperu i prljavim farmerkama, već sam samo navukla još jedan džemper, pa uobičajenu jaknu preko njega. Ušla sam u dnevnu sobu s velikim gredama, u kojoj je bio još i veliki kamin. Uzela sam baterijsku lampu koju mi je Kal pokazao kako visi na kuki pored ulaznih vrata, upalila je i spremila se da izađem napolje. Orijentišući se uz pomoć lampe i po sećanju, otišla sam do velikog ambara u kojem se nalazi hladnjača, da uzmem trupla goluba i zeca, da nahranim mačke. Ušavši, videla sam Tistla kako spava na bali slame u uglu. Kad sam prišla, probudio se i sanjivo protegao, a onda mi prišao da me pozdravi, na onim svojim neverovatno dugim nogama, pa mi gurnuo šiljatu njušku u dlan ispružene ruke. Pogledala sam ga u inteligentne smeđe oči preko kojih je padala siva dlaka odajući gotovo komičan utisak čupavih bujnih obrva, i sva sam se istopila.

„Hajde, dečko. Da vidimo možemo li naći i tebi nešto za jelo.“

Pošto sam izvadila hranu za mačke i odabrala sočnu kost s ploče za Tistla, krenula sam opet napolje. Tistl je pokušao da pođe za mnom, ali ja sam ga nerado gurnula nazad u ambar.